

Dodillet svarar Lundgren

Jag är beredd att lära mig nya saker, men jag är inte beredd att ta till mig anklagelser om historieförvanskning eller till och med fusk.

Jag har hela tiden strävat efter att bidra med en välbelagd undersökning till forskningen om prostitutionspolitikens historia. Självklart är jag medveten om att mitt sätt att närma mig prostitutionsdebatten är bestämt av mina erfarenheter, såsom all historieskrivning är en produkt av dess författare. Det är därför jag har varit så öppen med min egen politiska uppfattning som möjligt. Och det är därför jag har redogjort för mina utgångspunkter i avhandlingens inledning.

Det är möjligt – tänker jag när jag läser Westerstrands & Lundgrens inlägg – att den svenska prostitutionsdebatten som omgav mig när jag skrev min avhandling (2003-2008) gav mig (det kanske felaktiga) intrycket att sexköpslagen bygger på argumenten jag hörde under denna tid. Kanske en annorlunda granskning än den jag har gjort skulle visa att debatten förändrades radikalt mellan 1998, då sexköpslagen instiftades, och 2001/02, när Margareta Winberg beskrev prostitution som ett exempel för mäns våld mot kvinnor. Jag har ingenting emot att någon undersöker denna tidsperiod med hänsyn till denna fråga och eventuellt förfinar min analys. Det är på detta sätt, och inte genom aggressiva påhopp, som vetenskapligt arbete utvecklas. Anledningen till att jag i min avhandling har lagt samman citaten från åren kring sekelskiftet 2000 är att jag så tydligt som möjligt ville visa hur sexköpslagen har motiverats. Detta kan varken kallas för fusk eller förvanskning.

Lundgren värjer sig mot den betydelsefulla rollen som jag tillskriver henne i sexköpslagens tillkomsthistoria. Hennes

argument är att hon inte har forskat om prostitution. Min motivering för att ändå ge hennes arbete så stort utrymme i min framställning är att hon har forskat om mäns våld mot kvinnor och denna forskningen har enligt min tolkning påverkat utredningen *Kvinnofrid* och propositionen *Kvinnofrid* där sexköp beskrivs som ett bland andra uttryck för mäns våld mot kvinnor. Tidningar återger inte alltid sina källor exakt, vilket jag själv har fått erfara i debatten om min avhandling. Ändå vill jag citera några meningar ur *Bergens Tidende Morgen* (1 mars 1999):

"Eva Lundgren var en av forskerne som ble rådspurt da svenskene vedtok å kriminalisere horekundene.

– Kriminalisering av horekunder var en bit av en større lov som handler om flere sider av vold mot kvinnen, sier Lundgren. Hun synes det er positivt at det endelig har kommet en lov som beskjerer menns rettigheter, og heller verner om den som blir utsatt for et overgrep, den prostituerte, den voldtatte eller mishandlede kvinnen."

(Marianne Røiseland: "Setter min ære i å være ulydig", i *Bergens Tidende Morgen*, den 1 mars 1999.)

Detta citat bevisar ingenting, men det är ett exempel på att inte bara min granskning av riksdagsdebatten om prostitution talar för tolkningen som Eva Lundgren nu ifrågasätter. När hon i sitt inlägg frånsäger sig rollen som en av sexköpslagens inspirationskällor, hävdar att prostitution inte alls tolkades som mäns våld mot kvinnor när sexköpslagen tillkom och påstår att det enda hon har bidragit med på prostitutionsområdet är det i min avhandling citerade föredraget bevisar det inte att denna uppfattning är välbelagd.

När jag i min avhandling undersöker skillnaderna mellan prostitutionsdebatten i Tyskland och Sverige, är en av mina viktigaste slutsatser att den tyska prostitueraderörelsen har tydliga anti-auktoritära drag, medan den svenska debatten har en jämförelsevis auktoritär prägel. Argumenten och tonen med vilken mina kritiker på SocialPolitik.com har bemött mitt

arbete illustrera denna tes väl.

Jag hoppas på ett mer öppensinnat debattklimat för prostitutionsdebatten i andra sammanhang. Detta är mitt sista inlägg i detta forum.

[Susanne Dodillet](#)